

РЕШЕНИЕ

№ 3843

гр. София, 10.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 27.05.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Галин Несторов

ЧЛЕНОВЕ: Вяра Русева

Мария Шишкова

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **2797** по описа за **2022** година докладвано от съдия Вяра Русева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Директор на дирекция „Обслужване“, при ТД на НАП – С. срещу съдебно решение №470 от 09.02.2022г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 98-ми състав по анд № 11632/ 2021г с което е отменено НП № 586520-Ф./09.07.2021 г., издадено от директор на дирекция „Обслужване“ в ТД на НАП С., с което на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 1200 лева на основание чл. 178 от ЗДДС за нарушение по чл. 96, ал. 1 изр второ от ЗДДС.

В жалбата се инвокират оплаквания, че решението на СРС е незаконосъобразно. Не се споделят изводите на СРС, че при издаване на соченото НП, АНО е допуснал процесуално нарушение, в нарушение изискванията на чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН, касателно датата на нарушението. Твърди, че се касае за техническа грешка при изписване датата на нарушението. Моли да се отмени на решението на СРС и да се потвърди наказателното постановление. Претендира се юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът – [фирма], оспорва жалбата. Изразява становище, че решението на СРС е правилно и следва да остане в сила.

Прокуратурата на РБългария, дава мотивирано заключение за основателност

на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, като взе предвид наведените касационни доводи, извърши проверка на обжалваното съдебно решение, съобразно чл.218, ал.2 АПК и след като прецени събраните доказателства, приема от правна страна следното:

Съобразно чл. 220 от АПК, касационната инстанция възприема установената от въззивния съд фактическа обстановка, която напълно кореспондира на събраните по делото доказателства.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал по реда на чл. 283 от НПК като доказателства по делото показанията на свидетеля - актосъставител Д. Г., както и писмените доказателства, представени с наказателното постановление и приобщени в хода на съдебното производство. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че са допуснати съществени нарушения на процедурата по издаването на АУАН и на НП по ЗАНН, които са достатъчно основание за отмяна на НП, в АУАН и в НП са посочени различни дати на извършване на нарушението, които от своя страна се различават от действителната такава. Пред настоящата инстанция не са представени нови доказателства.

Съобразно чл. 218 от АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно. Съдът изцяло споделя направените от въззивния съд правни изводи поради което не следва да ги преповтаря.

Според чл.96, ал.1 ЗДДС, всяко данъчно задължено лице, което е установено на територията на страната, с облагаем оборот 50 000 лв. или повече за период не по-дълъг от последните 12 последователни месеца преди текущия месец е длъжно в 7-дневен срок от изтичането на данъчния период, през който е достигнало този оборот, да подаде заявление за регистрация по този закон. Когато оборотът е достигнат за период не по-дълъг от два последователни месеца, включително текущия, лицето е длъжно да подаде заявлението в 7-дневен срок от датата, на която е достигнат оборотът.

Санкционната норма, на основание на която е наложено административно наказание за нарушение по чл.96, ал.1 ЗДДС е чл. 178 ЗДДС съгласно, която данъчно задължено по този закон лице, което е длъжно, но не подаде заявление за регистрация или заявление за прекратяване на регистрация в установените по този закон срокове, се наказва с глоба - за физическите лица, които не са търговци, или с имуществена санкция - за юридическите лица и едноличните търговци, в размер от 500 до 5000 лв.

Нарушението се изразява в бездействие, продължаващо от първия момент, в който е възникнало задължението за подаване на заявление, до момента на установяване на неизпълнение на това задължение.

В процесният случай, в АУАН като дата на извършване на нарушението е посочена 12.12.2019г., а в НП е посочена датата 21.12.2019г. Констатираното разминаване между датата на извършване на нарушението, посочена в АУАН, и тази посочена в НП, съществено опорочава административнонаказателната процедура,

доколкото на практика е издадено НП за нарушение, извършено на 20.12.2019г. Нито в АУАН, нито в НП е посочена действителната дата на извършване на нарушението, а именно 20.12.2019г. В случая датата на извършване на нарушението е определяема, с оглед въвеждането на законов седмодневен срок за подаване на заявление след изрично посочена в АУАН и НП дата- 12.12.2019г., когато е достигнат облагаемият оборот от 50 000 лева и доколкото се касае за нарушение осъществено чрез бездействие, същото е извършено на датата следваща изтичането на законоустановения срок, а именно на 20.12.2019г.

В разпоредбите на чл.42, т.3 и чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН, законодателят е предвидил като задължителни реквизити на АУАН и НП посочването на мястото и датата на извършване на нарушението. Конкретното и правилно посочване на датата на нарушението е абсолютно необходим реквизит на НП, тъй като чрез него се описва и индивидуализира нарушението и се очертава предмета на доказване, поради което неизясняването му не може да бъде отстранено в процеса на обжалването на наказателното постановление. Следва да се отбележи, че посочването на точната дата на извършване на нарушението има съществено значение, както с оглед възможността на лицето, посочено като нарушител, да организира защитата си, така и с оглед осъществяването от съда на контрол за спазване на сроковете по чл. 34 от ЗАНН. Поради санкционния характер на производството по ЗАНН, в тежест на административно-наказващия орган е било да проведе законосъобразна процедура, завършила със законосъобразни актове. Независимо от възможността точната дата на извършването на нарушението да бъде установена чрез тълкуване, то неправилното посочване на дата 21.12.2019г. в НП, като дата на извършване на нарушението, от своя страна пречатства правото на наказаното лице да разбере ясно и недвусмислено кога е извършил нарушението – на 12.12.2019г. (дата посочена в АУАН) или на 21.12.2019г. (дата посочена в НП). По този начин конкретното административно нарушение е било индивидуализирано неправилно, а неточното описване на значими съставни части на нарушението по принцип е съществено нарушение и представлява самостоятелно основание наказателното постановление да бъде отменено. Датата на извършване на нарушението е съществен реквизит както на АУАН, така и на НП. Затова в двата акта следва да е идентична. Това е така, тъй като с АУАН се повдига обвинението и въз основа на него привлеченият към отговорност организира защитата си. Да се посочи друга дата на нарушението в НП и да се наложи санкция за извършено на тази дата нарушение означава да се измени обвинението от гледна точка на момента на извършването му, без да се даде възможност на привлечения към отговорност да се защити. Затова и несъответствието на този реквизит в двата акта, както и несъответствието им с действителната дата на извършване на нарушението /20.12.2019г/ се възприема като съществено процесуално нарушение, ограничаващо правото на защита на санкционирания. Административно-наказателния процес е строго формален и не е прерогатив нито на съда, нито на страната да тълкува съдържанието на акта. В наказателно постановление и в АУАН са посочени различни дати на извършено нарушение, но нито една от тях не е действителната такава. Посочените различни дати на извършване на нарушението оставят съмнения за неяснота в обвинителната теза на административно – наказващия орган. Грешката в датата на административното нарушение е грешка в административнонаказателното обвинение и тя винаги води до законосъобразност на НП, доколкото и не съществува правен механизъм за отстраняването ѝ. Горните противоречия, напротив

на доводите на касатора, не може да се приемат за техническа грешка. Именно поради строгата формалност на процеса по налагане на административни наказания, регламентиран в ЗАНН и в субсидиарно приложимите НК и НПК, законодателят не е предвидил въобще института "техническа грешка" и не е предвидил възможност за поправка ѝ (след измененията на 248а НПК в наказателния процес все пак е въведен институтът на ОФГ, но той е неприложим за настоящето производство). Посочването на различни дати на извършване на нарушението, несъответстващи на действителната такава, не следва да се приема в случая за техническа грешка, а за допусната нередовност на съставеното НП, която представлява съществено процесуално нарушение и обуславя незаконосъобразността му.

Изложеното обосновава извод, че процесното НП е издадено при съществено нарушение на процесуалните правила което обуславя неговата незаконосъобразност. Като е достигнал до този правен извод и е отменил същото, въззивният съд е постановил правилен и законосъобразен акт, който следва да бъде оставен в сила.

Относно разноските: С оглед изхода на спора на касатора не следва да се присъжда юриск.възнаграждение.

По изложените съображения IV-ти касационен състав на АССГ

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение № 470 от 09.02.2022г на СРС, НО, 98-ми с-в постановено по нахд №11632/2021 г.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: